

Des de ben jove, el camprodoní de naixement i vigatà de residència Joan Riera, advocat generalista enamorat de la seva terra, va combinar els estudis amb el servei militar i un lloc de treball. Una de les seves armes era **"la capacitat retentiva: poca estona m'era suficient per aprendre'm qualsevol cosa."**

Abans de parlar de la universitat, però, val la pena esmentar el record que conserva dels seus estudis secundaris: **"Com que volia tenir els dos batxillerats -el de ciències i el de lletres- anava a classes al matí i a la nit. En horari nocturn em trobava un ambient molt diferent del de les classes diürnes: els alumnes hi assistien per interès, no perquè els pares els hi obliguessin. Vaig tenir-hi companys molt fermes, molts d'ells implicats en política."** L'esperit lluitador del nostre convidat es revelaria en la seva participació, molts anys més tard, en les mobilitzacions per reclamar **"una millor remuneració per al torn d'ofici."** Reprenem el fil dels esdeveniments, però. Des de l'any 1973 va col·laborar al despatx d'un notari, cosa que el va motivar a estudiar dret. També havia fet altres feines: **"Als estius solia fer de manobre."**

Aquell noi de 16 anys que **"feia còpies de documents quan no hi havia fotocopiadores"** és ara un advocat que es mira amb nostàlgia els anys de la universitat: **"Cada matí em llevava a les set per baixar a Barcelona i assistir a classe. Recordo que vam ser una de les darreres promocions que va participar activament en les reivindicacions polítiques. Era tot just quan es començaven a formar grups de català per a algunes assignatures."** Ara les coses són diferents: **"Els joves d'aquella època eren més rebels."** I això, segons en Joan, era en part conseqüència de l'educació: **"Les promocions posteriors ja provenien del BUP, on rebien un ensenyament poc creatiu."**

En Joan és un home que ja ha tingut temps d'aprendre a bellugar-se als jutjats: **"A Vic ens coneixem tots, si bé recentment han canviat el 90 per cent dels funcionaris. Fins ara, que s'hi ha incorporat gent de fora de Catalunya, havia estat un jutjat cent per cent català."** Ell mateix, que sempre treballa en aquesta llengua, assegura que aquest fet no li ha comportat mai cap tipus de problema. Segurament Vic és una de les poques localitats catalanes on aquest fet és normal: **"Als jutjats de Vic ens movem amb els percentatges d'ús del català més elevats amb diferència de Catalunya. Si tenim en compte que els bancs i les caixes -excepte la Caixa de Manlleu- treballen en castellà, podríem dir que a les dependències judicials vigatanes s'usa la llengua catalana en un 60 per cent dels casos. Quan tinc un client castellà, sempre li ofereixo la possibilitat de redactar-li els documents en espanyol, però opta igualment pel català, perquè a Vic tothom l'entén."** De fet, seria absurd que en Joan emprés un altre idioma, si tenim en compte que és membre de la Junta del Col·legi, des d'on s'ocupa de **"la normalització lingüística."**

La seva és una posició privilegiada per valorar la tasca que aquest tipus d'institucions realitzen per als seus representats: **"A Catalunya hi ha 14 col·legis d'advocats, i tots són independents. El de Vic, amb 170 col·legiats que hi exerceixen i hi resideixen, és un dels més modestos. La seva Junta vetlla pels interessos de la professió i per solucionar els problemes que puguin sorgir entre companys."** Ara bé, **"si cada advocat només es pogués col·legiar a un lloc, aquesta entitat vigatana viu-**

ria tranquil·lament, però d'altres tindrien problemes de subsistència." El nostre protagonista dissimula malament el seu orgull per la ciutat on resideix: **"Vic és una ciutat molt completa. S'hi pot desenvolupar tota mena d'activitats: des de mirar les estrelles fins a practicar la maquetació ferroviària o fer castells. Hi ha un teixit associatiu molt important."** De la mateixa manera, s'enorgulleix del seu oncle, Eduard Steegmann, oficial de notaria. Confessa sense embuts que aquest home li va **"fer de segon pare: vaig viure a casa seva i vaig treballar a la mateixa notaria."**

Ampliem ara una mica el punt de mira. Deixem la comarca d'Osona i fixem-nos en Europa, una Europa unida que de segur canviarà el marc jurídic dels estats que la integren: **"A la majoria de països europeus acabar la carrera i muntar l'oficina no és suficient per ser advocat. El sistema d'accés és molt més complex: gairebé a tot arreu exigeixen cursos previs i un període de passantia amb un advocat amb uns anys d'experiència que varien segons el país. Després arreu, llevat de Dinamarca, encara cal passar un examen."** Un fenomen curiós en relació amb aquest tema: **"Hi ha advocats alemanys que es col·legien a Espanya per no haver de passar per tots els tràmits que els exigeix el seu govern, i després exerceixen a la seva terra."** En aquest sentit, el nostre convidat és del parer que estem desfasats respecte la resta de membres de la Unió Europea: **"Els altres estats imposen als titulats certs requisits de preparació. I és que ser advocat és una cosa molt seriosa."** Indubtablement, aquesta política afavoreix la manca de competència: **"A països com Alemanya no hi ha tants advocats per metre quadrat com aquí."**

Al seu parer, la millora en la formació dels nostres advocats hauria de començar a la facultat, tot i que afegeix: **"Una llicenciatura no és una professió. La professió s'aprèn amb el temps. A més, la carrera hauria d'incloure assignatures no pertanyents a l'àmbit del dret, com sociologia o oratòria. També caldria que els estudiants tinguessin l'oportunitat, a partir del segon o tercer curs, d'escollir una especialització. D'aquesta manera, el qui volgués fer d'advocat ja sabria quin camí emprendre, igual que el qui només necessités el títol per presentar-se a unes oposicions."**

Estaran preparats aquests joves per a la competència que pugui arribar de països de la Unió Europea? **"Mentre no parlem una mateixa llengua i els drets de cada nació siguin tan dispars, no em sembla que això hagi de ser un problema, sobretot pel que fa al dret civil. És lògic suposar que qualsevol client català s'estimarà més explicar el seu problema matrimonial a algú que parli la mateixa llengua."** Tampoc no el preocupa la possibilitat que grans firmes estrangeres, amb personal més jove i qualificat, puguin absorbir els despatxos més modestos i tradicionals del nostre país, perquè **"això podria significar que es despersonalitzés el tracte amb el particular. Jo mateix tinc clients que si jo no sóc al despatx no volen comentar el seu cas amb ningú més. El qui visita l'advocat per temes personals necessita trobar-hi caliu, adonar-se que qui l'escolta viu el seu problema."** Transmetre aquesta sensació a qui seu per primer cop davant el lletrat és només qüestió de **"naturalitat"**, la mateixa que en Joan Riera, pare de quatre fills, ha mostrat al llarg de tota l'entrevista.

“Una llicenciatura no és una professió perquè la professió s’aprèn amb el temps”

Joan Riera - Vic (Osona)